

Les dones van coure botifarres grosses en calderes de ferro, cobertes pel most i la brisa del raïm. Les van servir acompanyades de patates bullides, d'una salsa a base de la reducció del most i de pa cuit amb sarments. Em va semblar una bacanal redundant: tot feia olor i tenia gust de vi.

El sopar es va allargar fins a mitjanit. L'orquestra, formada per mitja dotzena de músics amb instruments atrotinats, va desplegar un repertori de peces ballables. Els vinyaters es van anar retirant i, per primer cop en setmanes, van deixar sense vigilància les filles i les gallines. Els forasters tenien via lliure. Vaig imitar l'actitud falsament pudorosa de les noies del poble i em vaig fer pregar una bona estona abans de sortir a ballar amb el Federico, el veremador espanyol. No havia sentit mai la majoria dels pasdobles i els tangos. Tenia dificultat per moure els peus al compàs de la música i trepitjava el meu ballador com si encara estigués dins de la tina del raïm. El noi em va estrènyer fort i em va xiuxiuejar a cau d'orella que no em preocupés, que ja em portaria ell. Vaig abandonar-me als seus braços.

Shangai-Andorra, Joan Peruga, Txema Díaz-Torrent.
Editorial Andorra (pàg. 152)